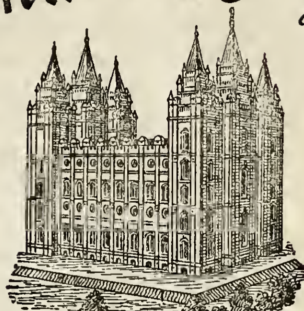
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18. Den 15de September 1902. 51de Aargang.

Kristendommens Enighed imod Sandheden.

Tale af Apostel Heber J. Grant, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City Søndag den 20. April 1902.

Det er mig en stor Glæde, at jeg igjen har Lejlighed til at mødes med de Sidste-Dages Hellige, og jeg ønsker, at jeg, medens jeg taler til eder i denne Eftermiddag, maa være i Stand til at sige Noget, der kan være til vort fælles Bedste. Jeg kan sige med Sandhed, at jeg aldrig har haft noget andet Ønske, naar jeg er bleven opfordret til at tale til Folket, end at mine Ord maatte hjælpe til at bestyrke mine Tilhøreres Tro, saa vel som min egen, og opmuntre Alle til at gaa fremad paa Pligtens Sti og i Udførelsen af Alt, hvad der paahviler os som Medlemmer af Kristi Kirke.

Det glædede mig i Aftes i et Blad at læse en Afhandling af en katholsk Præst, Fader Lambert, som Svar paa en Opfordring fra forskjellige sekteriske Religionspartier om i Forening at modarbejde den saakaldte „Mormonisme". Verden kjender os jo heller ikke under Navnet Hellige; vor Kirke er ikke bekjendt som Jesu Kristi Kirke; men vi ere bekjendte i den ganske Verden under Navnet „Mormoner" og vor Religion under Navnet „Mormonisme". Vi skamme os heller ikke ved Navnet „Mormon", thi Profeten Mormon var en stor og ædel Mand; men netop den Kjendsgjerning, at vi blive kaldte ved dette Navn, giver Mange en fejlagtig Ide om os. Jeg har tilfældigvis talt med Folk, der vare meget forundrede over, at vi troede paa Jesus Kristus; dette

viser saadanne Folks Uvidenhed angaaende den virkelige Beskaffenhed af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og Maaden, hvorpaa den er oprettet. Det interesserede mig særdeles, hvad Fader Lambert skrev, fordi jeg for mange Aar siden læste et Flyveskrift, som han da havde skrevet, betitlet „Lamberts' Bemærkninger om Ingersoll". Jeg havde læst en Diskussion imellem Jeremiah S. Black og Robert G. Ingersoll i The North-American Review; jeg havde læst en anden Artikel af Hr. Ingersoll, og det forundrede mig, at Hr. Black ikke besvarede den. Da jeg hørte, at Fader Lambert havde paataget sig at besvare Ingersolls andet Angreb paa Kristendommen, kjøbte jeg strax hans Bog og læste den med stor Interesse og Velbehag, fordi han er en kraftig og dygtig Forfatter. Jeg har den Opfattelse, at det Standpunkt, han indtager i den Afhandling, jeg læste i Aftes, i Virkeligheden er meget konsekvent.

Jeg erindrer nogle Punkter i hans Bog „Lamberts Bemærkninger om Ingersoll", som maaske kunne interessere eder. Hr. Lambert beviste, at et vist Udtryk, som Hr. Ingersoll anvendte, var Usandhed. Han benyttede følgende Fremstilling: „For at tydeliggjøre mine Ideer vil jeg sige, at Vand løber altid ned ad Bakken." Hr. Lambert godtgjør i sit Svar det Fejlagtige deri og siger: „Min Ven, De er som Filosof meget uheldig i Deres Bevisførelse. Hvis Vandet altid løber ned ad Bakken, vil De da have den Godhed at fortælle mig, hvorledes det kom derop?" „Nu, Hr. Ingersoll," siger han, „der opstiger igjennem Plantevæxtens Haarrør mere Vand paa een Dag, end der gaar over Niagara Vandfald i et Aar. I Betragtning af Jordens Stilling og Form løber Vandet i Mississippi-Floden flere Mile opad, ad en skraa Plan, fra dens Kilder til Havet, og Vandets Drift er opad og udad. Ulykken med mange Mennesker er den, at de have set lidt Vand løbe ned ad Bakken et eller andet Sted, og de have derved faaet den Opfattelse, at alt Vand løber nedad; de misforstaa saaledes Gud paa samme Maade, som de misforstaa Naturen." Hr. Ingersoll gjorde følgende Bemærkning: „Det er haardt for mig at forstaa en alvis og naadig Skabers Plan, Hensigt eller Barmhjertighed i Jordskjælv og Pestilense." Hr. Lambert svarer: „Det er meget beskedent og passende for Dem at sige saaledes. De har tilstaaet, at hvad vi ufuldkomne Væsener veed om det Fuldkomne beløber sig til absolut Intet, og eftersom De absolut Intet veed om den alvise Skabers Hensigter, er det mest passende for Dem at sige, at De ikke kan begribe eller forstaa dem. Men eftersom De har skrevet en Artikel paa 45 Sider, hvori De paatager Dem at forklare og kritisere den Almægtiges Hensigter, kan det ikke siges, at De handler i Overensstemmelse med Deres Overbevisning. Naar De ikke kan se eller forstaa en Ting, burde De ikke benytte Deres Tid til at tale derom. De minder mig om en lille Dreng, der stod og saa' paa et forbigaaende Jernbanetog

og derved fik lidt Kulstøv fra Lokomotivet i Øjet; han udbrød: „Det er vanskeligt for mig at forstaa, hvad Hensigt, Velvillie eller Visdom det store Jernbaneselskab har haft med at benytte mange Millioner Kroner til at kaste Kulstøv i mit Øje." Hvem tør sige, at Drengen ikke var en Filosof og en Egoist, og at hans Lykke venter ham som en filosofisk Forelæser, hvortil Publikum erholder Adgang for en Krone Personen?" Jeg erindrer en anden Bemærkning i Hr. Ingersolls Bog, der lyder saaledes: „At sønderrive Menneskene, opelske Blodhunde og for Menneskene at fordærve deres egne Sjæle, — o! det, o! det er Slaveri." Hr. Lambert svarer: „O, nej, det er det slet ikke, det er kun Fantasi og dertil af en daarlig Kvalitet." Paa denne Maade haandterer Hr. Lambert den vantro Ingersoll helt igennem, og efter at have bevist, at mange af Fritænkerens Erklæringer ligefrem ere Usandheder, slutter han sin Bog med at sige: „Vi forvente af forskjellige Grunde ikke, at han vil besvare os; den væsentligste af disse er den, at han ikke kan; eller maaske vil han sige, at en ubetydelig Landsbypræst er ikke hans Opmærksomhed værd." Hr. Lambert siger i den næste Udgave af sine „Bemærkninger": „Som vi forventede, har Hr. Ingersoll offentlig afslaaet at svare os." Et af New Yorks Blade, som omtaler Hr. Lamberts „Bemærkninger", skriver, at Hr. Lambert „har tygget Ingersoll itu og spyttet ham ud af sin Mund som noget ubehageligt".

Efter at have læst denne lille Bog interesserede det mig at se, hvad Fader Lambert skrev i den Artikel, som jeg læste i Aftes, og som Broder Tanner omtalte i Eftermiddags. Det glæder mig at iagttage den fornuftige Stilling, som den katholske Kirke indtager i sin Strid med alle andre Trossamfund. Nævnte Kirke vil nemlig ikke forene sig med de forskjellige protestantiske Sekter i deres Hujen og Skrigen imod de Sidste-Dages Hellige. Forleden Aften læste jeg nogle Redaktionsbemærkninger i Deseret News, hvori jeg fandt Citater fra vore „kristne" Venners Udtalelser i deres Møde, og Morgenen efter Mødet læste jeg nogle Bemærkninger om „Mormonerne", i hvilke vor Tro nævnes som en fordømmelig Lære og saa fremdeles. Jeg har mødt en stor Del af denne Slags smædende og vanærende Udtalelser langt borte i Japan. Jeg fandt nemlig der i et kristeligt (?) Skrift Citater fra en af Præsident Brigham Youngs Taler, hvori han omtaler det Faktum, at der iblandt de Hellige fandtes nogle af de værste, ugudeligste og største Djævle, som nogensinde levede paa Jorden". Man citerer dette og siger: „Forestil Dem en Guds Profet, som roser sig af at have Djævle og ugudelige Mennesker under sig! Kunde der findes Noget paa Jorden, som er mere fordærveligt eller fornedrende end netop en saadan Udtalelse?" Naar jeg ser en Mand citere en Andens Ord paa en saadan Maade, og naar jeg forstaar, at han selv veed, at han lyver, naar han siger det, saa er det ikke egnet til at indgive mig nogen synderlig Agtelse for ham.

Det træffer sig nemlig saaledes, at jeg har læst den omtalte Tale, og Brigham Young siger deri: „Jeg udfordrer Verden til at bevise, at jeg eller nogen Ældste i Kristi Kirke nogensinde har lært de Sidste-Dages Hellige Andet end Dyd, Ærlighed og Oprigtighed." Derpaa siger han: „At vi have Djævle iblandt os, og at Evangeliets Net indsamler dem, har dog Intet at gjøre med de ædle Principer, som vi forkynde, eller med Dyd, Ærlighed og Oprigtighed."

Jeg siger, at en kristelig Prædikant, som vil gjøre Uddrag af en Tale, der strengt revser Ugudelighed, og prøve paa ud af den at bevise, at Brigham var en ugudelig Mand, er en Løgner, og han maa bære Ansvaret for sin Gud derfor. Og jeg siger, at kristelige Sekter, der forene sig for at udgive Skrifter, fulde af Løgne om de Sidste-Dages Hellige, og sende dem ud i den ganske Verden, bære Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en Guds Profet". Og hvorfor dette? Fordi den unge Dreng, kun omtrent 15 Aar gammel, gik ud i Skoven for at bede, hvor Gud Fader og Jesus Kristus aabenbarede sig for ham; og hvad sagde de til ham? De bød ham, at han ikke skulde slutte sig til nogen af de kristelige Sekter, fordi de droge nær til Gud med deres Læber, men deres Hjerter vare langt fra ham; at de spaaede for Betaling og lærte det, som var Menneskebud. Sandheden af disse Ord bebevises ved de forskjellige Sekters Opførsel imod de Sidste-Dages Hellige.

Vi kunne udstaa Alt, hvad de Ugudelige have isinde at beskylde os for. En Mand kunde nok sige til mig: „Hr. Grant, De er en fordærvet og ugudelig Mand, og de Folk, De tilhører, ere daarlige i deres Færd." Men hvis jeg veed i mit Hjerte, at jeg er ærlig og oprigtig, og at jeg hellere vilde nedlægge mit Liv end at gjøre Uret; og hvis jeg veed, at enhver sand Sidste-Dages Hellig har samme Følelse, hvad bryder jeg mig da om slige Bemærkninger? Ikke det allerringeste.

De forskjellige kristne Trossamfund, der strides indbyrdes med hverandre, fordi de ikke kunne enes om Troslæren, finde dog eet Punkt, hvortil de alle kunne slutte sig; de ere nemlig alle enige om at angribe Kristi Kirke. De ere ogsaa enige om at udgive Skrifter, der indeholde usammenhængende Citater fra Mormons Bog, fra Bibelen og fra Pagtens Bog — Citater, om hvilke de, da de udgave dem, ubetinget vidste, at de vare Fordrejelser. Men er dette Alt, hvad de ere skyldige i? Hvis jeg stod frem og sagde, at jeg havde dræbt John Jones i Selvforsvar, og en Mand saa vilde sige, at Heber J. Grant erklærede, at han havde dræbt John Jones, men udelod den modificerende Del af min Erklæring, nemlig Ordene „i Selvforsvar", da maatte jo en saadan Mand vide, at han fordrejede Sandheden og falskeligen beskyldte mig for selv at have erklæret at være en Morder.

Da jeg og mine Brødre ankom til Japan, fandt vi, at de forskjellige kristne Samfunds Præster havde forenet sig i den Hensigt at modvirke

de Sidste-Dages Hellige. Der herskede ubetinget Enighed iblandt dem angaaende dette Forslag. Jeg har heller ikke Noget imod, at de saaledes virke i Forening med et saadant Formaal for Øje; thi jeg paastaar, at selve denne Forening og Modstand og det Arbejde, de udføre for Øjeblikket, altsammen taler til Bevis for den unge Profets guddommelige Mission. Guds Søn erklærede nemlig til Joseph Smith, at alle kristne Sekter vare afvegne fra Guds Veje, og Joseph forkyndte dette til Verden. Han forkyndte ogsaa, at Gud vilde gjengive Evangeliet, og at den sande Kirke skulde endnu en Gang blive oprettet paa Jorden. Men han var en ung Mand, — han blev myrdet, førend han var 39 Aar gammel, — og jeg siger, at ingen oprigtig Mand kan læse om det store Arbejde og de forunderlige Ting, som han udførte i et Tidsrum af 14 Aar, uden at blive berørt af den Kjendsgjerning, at Gud var med ham; og naar de saa læse om de Forudsigelser, han udtalte, og ere Vidner til deres Opfyldelse, saa maa jo enhver oprigtig Sjæl forstaa, at denne Dreng, Joseph Smith, var inspireret af Gud. Jeg siger eder, at det i et Land, hvor der existerer fuldstændig Religionsfrihed, er højst vidunderligt for Nogen at komme frem og forudsige, at ikke alene en Stad eller et County, at ikke alene en Stat, men alle de Forenede Stater, vilde modsætte sig den Haandfuld Folk, som kaldes „Mormoner“. Men det er desuagtet, hvad den unge Profet forudsagde, og det er jo blevet bogstaveligt opfyldt. Han forudsagde, at de Sidste-Dages Hellige vilde blive forfulgte og fordrevne, at Mange skulde lide Døden paa Grund af deres Forfølgeres Voldsomhed eller miste deres Liv som Følge af Udsættelse for Vinterens Kulde og paa andre Maader, og at Nogle skulde leve og drage til Klippebjergene og der se de Hellige blive til et stort og mægtigt Folk! Jeg siger, at Ingen kan læse de Sidste-Dages Helliges Historie med et oprigtigt, bedende Hjerte uden at blive paavirket af, hvad de have udrettet, trods al den Modstand, som de have maattet bekæmpe.

Jeg læste en Artikel af Ældste Jos. W. McMurrin i The Improvement Era for Marts Maaned angaaende en Forelæsning, han havde hørt af den afdøde Charles Bradlaugh, et Medlem af det engelske Parlament, og den bekjendte Vantroende Robert G. Ingersoll. Taleren gik ud fra, at Kristenheden var en forfølgende Religion. Da han var færdig, rejste der sig i Forsamlingen en ung Mand og sagde: „Hr. Bradlaugh, er det ikke en Kjendsgjerning, at medens det romerske Rige — Verdens største Rige — stillede sig imod en Haandfuld Kristne og forfulgte dem, tiltog Kristi Religion og udbredte sig i Magt og Kraft, trods al Modstand?“ Hr. Bradlaugh tilstod, at dette var Tilfældet. „Forekommer dette Dem ikke mærkværdigt,“ sagde den unge Mand, „og er dette ikke et Bevis paa Guds Kraft i Kristi Kirke og paa Frelserens Guddommelighed?“ Hr. Bradlaugh svarede: „Hvis dette er noget Bevis

paa Jesu Kristi Guddommelighed, saa er det ogsaa et Bevis paa Joseph Smiths Missions Guddommelighed; thi Kristi Kirkes Tilvæxt i Frelserens Dage er ikke mere vidunderlig, naar vi tage Hensyn til den Modstand, den mødte, end „Mormon-Kirkens" Fremgang i vore Dage, naar vi tage hele Verdens Modstand mod den i Betragtning."

Da vi med Sandhed kunne sige, at Gud understøttede de første Kristne under alle deres Prøver og den Modstand, de mødte, kunne vi ogsaa med Sandhed sige om Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, at Gud understøtter den. Sandheden af den Paastand, at Intet kan udrettes imod os, men at al Modstand tjener os til Gavn, er bevist. Ja, endogsaa Forfølgelserne, som de Sidste-Dages Hellige have gjennemgaaet, have styrket dem og givet dem Magt og Dygtighed som et Folk. Det er i Modgang og Trængsel, i Prøver og Nød, at Mænd og Samfund udvikles, medens det er i Velmagtsdage og under Velstand og lyse Kaar, at Individer og Stater ofte fordærves. Modstanden, der mødte os, var os gavnlig. Djævelen gjorde for meget; han var saa at sige alt for ivrig i sin Modstand, og saaledes gaar det ham ofte. Jeg traf adskillige ærlige og oprigtige Mennesker i Japan, som havde læst disse Skrifter imod os, til hvem jeg forklarede vore Modstanderes Uærlighed; og undertiden viste jeg dem, at den næste Sætning efter de Udtog, som vare benyttede imod os, vilde give det Citerede en hel anden Mening. Dette gjorde et godt Indtryk paa dem; thi naar man finder, at en Modstander er falsk i sin Bevisførelse, svækkes altid Tilliden til ham.

Dette bringer mig til at erindre nogle Bemærkninger, som jeg læste i Nelsons Bog angaaende Vantro. Han skriver, at han vilde forsyne Folk med Bøger, som omhandle Vantro, hvis de vilde gaa ind paa at læse Bøger, der omhandle det Modsatte. Hvorfor? Fordi desto flere Vantros Bøger, de havde læst, des lettere var det for ham at omvende dem, da man altid kunde fange Vantroens Forkæmpere i Løgn, og det vilde svække Læsernes Tro paa dem.

I alle de Artikler, jeg havde Lejlighed til at iagttage i Japan, — og jeg maatte besvare en Mængde saadanne, — mødte jeg kun een Mand, der ikke vidste, at han skrev Usandhed. Jeg traf nemlig en fremragende Professor fra Østen med D. D. (Doktor i Theologi) føjet til sit Navn; han skrev en Artikel, hvori han blandt Andet sagde, at „Mormonerne" havde opsnappet Alt, saasom Skoler og Professorer ved Statens Universitet. Mandens Navn var Eaton; jeg har forglemt hans Fornavn, men jeg vil prøve paa at faa det at vide, saa at det kan blive bekjendt for Alle. Denne Mand skrev, at begge Utahs Forenede Staters Senatorer og ligeledes Repræsentanten i Kongressen vare „Mormoner", og at „Mormonerne" bestræbte sig for at faa Overmagten i hele det vestlige Amerika. Han vidste netop nok om Utah til at være i Stand til at give en urigtig Fremstilling af Forholdene her, og han

endte med en Opfordring om at yde Penge til Kollegiet her. Jeg sagde til mig selv: „Jo visselig; det er Kjærnen i Nødden;“ og vi finde, at den samme Historie gjentager sig hver Gang, vi læse saadanne Artikler. De ende altid med at tigge Penge, Penge, Penge, for at omvende „Mormonerne“. Nu, mine Venner, jo flere Penge de bringe hertil, jo taknemmeligere ville vi være. Bring kun Midler hertil og brug dem her; de ville hjælpe os i vore Bestræbelser for at opbygge Zion. Gaa kun til Østen og bring alle de Penge hertil, I kunne; thi naar I ere færdige, ville I ikke have omvendt en eneste Sidste-Dages Hellig. I kunne maaske omvende nogle usle Individer, som ere udelukkede af vor Kirke paa Grund af Hor eller anden Overtrædelse, eller en Apostat; I kunne muligvis faa En eller Anden, som har begaaet Forbrydelser og tabt Herrens Aand; men I kunne ingen faa iblandt dem, som have Kundskab om, at Gud lever, at Jesus er Kristus, og at Joseph Smith var en Guds Profet. Ingen, som er under den Helligaands velsignelsesrige Indflydelse og holder Guds Befalinger, vil nogensinde apostasere. Ingen Mand eller Kvinde har nogensinde forladt Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige uden at have begaaet Synd eller forsømt sine Pligter, og de, som gjøre dette, ere til vore kristne Venners Tjeneste.

Som Sidste-Dages Hellige burde vi, Alle som En, holde Guds Befalinger og leve saaledes, at alle de, som komme i Berøring med os, ikke kunne undgaa at vidne om vor Ærlighed, Oprigtighed og Dyd. Vor Pligt overfor Verden byder os at handle saaledes. Naar vi leve, som Sidste-Dages Hellige bør leve, og naar vi holde Guds Befalinger, som vi skulde gjøre, da vil vort Lys skinne, og oprigtige Mennesker ville se vore gode Gjerninger og ledes til at undersøge de Principer, som vi forkynde. Under mit Ophold i Japan havde jeg Lejlighed til at at sende Bud til Liverpool efter nogle Bøger, og iblandt dem var der et Skrift, forfattet af Oberst Thomas og betitlet „Mine Grunde til at forlade den engelske Kirke og slutte mig til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“. Jeg har aldrig læst et Skrift med større Velbehag, end jeg læste dette. Denne Mand er Oberst i den britiske Armee. Han kom til Salt Lake City som Tusinder Andre. Han hørte intet Godt om „Mormonerne“ og vidste ikke en Gang, at Kirken kaldtes ved Kristi Navn; men han kom hertil og overværede vore Møder; han lyttede, som han siger, til den dejligste Musik og det bedste Sangkor, han nogensinde havde hørt. Han fandt Alt rent og ordentligt; han undersøgte og fandt, at de Sidste-Dages Hellige havde forbausende faa Tiggere og Fattige iblandt sig. Han fandt Broderkjærlighed iblandt Folket. Han kjøbte Mormons Bog og andre Bøger, og han læste og studerede, indtil, som han siger, Lyset kom over ham, og han begyndte at se, at vi i Virkeligheden vare Kristi Kirke paa Jorden. (Fortsættes.)

Den 15de September 1902.

Maaden, hvorpaa Aabenbaring modtages.

Man har i et Par Breve forespurgt, hvorledes Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige modtager Aabenbaring. De Spørgende ønske gjerne at blive bekjendte med Maaden, hvorpaa saadanne guddommelige Meddelelser modtages. Vi ere villige til om dette Emne at give enhver Oplysning, som vi ere i Besiddelse af, naar man retter Spørgsmaal til os, hvorpaa der ønskes Svar; men undertiden ere disse bevisligen affattede fulde af Vantro og Spot, og da betragte vi dem for at være uværdige vor Opmærksomhed. Men vi ville prøve paa at besvare ovennævnte Spørgsmaal.

Aabenbaring fra Gud gives paa samme Maade og ved de samme Midler, som Herren har benyttet fra Tidens Begyndelse, nemlig ved hans egen Røst og Nærværelse, ved hans Søn Jesus Kristus, ved Engle med Fuldmagt til at tale i hans Navn og ved den Helligaands Inspiration — den Sandheds Aand, som udgaar fra Faderen.

Profeten Joseph Smith modtog ved denne Uddelings Begyndelse Besøg af Faderen og Sønnen, indhyllede i et himmelsk Lys. De talede til ham med hørlig Røst. Han modtog Lærdomme fra Sønnens Mund, hvis Indhold er bleven offentliggjort for Verden. Senere modtog han Besøg af Engle, og de meddelte ham Budskab fra Himmelen til Jorden. Han var ogsaa begavet med den Helligaand, ved hvilken han var inspireret til at fremsige Herrens Ord til Folket, som havde Ret til at modtage den samme Aand, saa at de kunde forstaa disse Lærdomme og vide, at de vare sande og guddommelige.

Profeten Joseph Smiths Efterfølgere som Ledere for Kirken, som han oprettede ved guddommelig Befaling og Fuldmagt, have alle været Guds Repræsentanter i Kirken og have modtaget Budskab ved himmelske Syner og den Helligaands Aabenbarelse til dem angaaende de Helliges Ledelse. Hvad de udføre ved denne Inspiration er Herrens Villie og Hensigter og skulde anerkjendes ligesom Profeternes inspirerede Lærdomme i fordums Dage.

Maaden, hvorpaa Aabenbaringens og Inspirationens Aand virker paa den menneskelige Sjæl, kan ikke forstaas af dem, der ikke besidde denne Aand. Det, som er af Gud, bedømmes kun ved Guds Aand. Hvis Nogen, der understøtter dette Emne, kan forstaa, hvorledes Petrus modtog den Kundskab fra Gud, at Jesus var Kristus, den levende Guds Søn, eller hvorledes Esaias, Jeramias, Ezekiel og andre Profeter, som kom med „Byrden af Herrens Ord", skrev og talede, „drevne af den

Helligaand", da kan han ogsaa forstaa, hvorledes Aabenbaring modtages og gives til Jesu Kristi Kirke i vore Dage.

Aabenbaringens Aand virker paa den menneskelige Aand ligesaa klart og føleligt som Solens Lys paa det naturlige Øje. Dens Aabenbarelse er virkelig og ingen Indbildning. Den aabenbarer det, som er af Gud. For at være i Stand til at modtage Aabenbarelse maa der være Harmoni eller Overensstemmelse imellem Aanden, der meddeler, og den, der modtager. Den menneskelige Sjæl maa være modtagelig for de Indtryk, som den Helligaand meddeler; ellers vil der ingen Meddelelse opnaas. Det menneskelige Øje, der ikke er afpasset og modtagelig for Lysets Paavirkning, kan ikke se nogen fysisk Gjenstand; ej heller kan en Sjæl, der ikke er følsom, vaagen og i Stand til at give Gjensvar til Sandhedens Aands Virkning, se og forstaa det, som er af Gud og aandeligt.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har fra Begyndelsen været ledet af den Helligaand formedelst det beskikkede Meddelelsesled, og alle dens Medlemmer, som bringes i Harmoni med denne Aand, have været i Stand til at forstaa Lærdomme, som gives de levende Orakler, og til at vide, at de ere fra Gud. Det har ogsaa været deres Privilegium at modtage guddommeligt Lys og personlig Inspiration direkte fra al Kundskabs Kilde, Enhver efter sin Stilling, sine Fornødenheder og retfærdige Ønsker.

Dette guddommelige Lys maa eftertragtes. „Beder, og I skulle faa, leder, og I skulle finde", er den store Sandhed, der blev udtalt af Guds Søn, medens han levede paa Jorden, og den er bleven gjentaget i disse sidste Dage. Det naturlige Lys er nødvendigt for at kunne se Noget naturligt, og Øjnene maa være aabne. Vi maa anstrenge Synet for at se Noget langt borte. Ifølge samme Princip maa Menneskets Aand benytte de Kræfter, som den er begavet med, for at kunne naa Gud, saa at den kan modtage det Lys, der kommer fra hans Nærværelse. Alene derved kunne aandelige Ting forstaas og bedømmes.

Naturens Love maa adlydes for at opnaa naturlige Resultater, og saaledes maa Himmeriges Riges Love adlydes for at opnaa aandelige Følger. Disse Love ere indbefattede i Jesu Kristi Evangelium. Tro paa Gud og paa hans Søn Jesus Kristus er en Nødvendighed og er den aandelige Fremgangs Begyndelse. Omvendelse fra Synd er et andet ligesaa nødvendigt Trin. Derefter kommer Daaben i Vand til Syndernes Forladelse, hvorved Sjælen kan erholde Nytte af Kristi Forsoning og blive renset fra sin Skyld. Den er da beredt til at modtage den Helligaand som en Guds Gave til at oplyse, inspirere, trøste og lede dem opad til sin himmelske Faders Nærværelse.

Ved denne guddommelige inspirerende Aands Bistand kan Mennesket lære at kjende det, som er af Gud, og dømme imellem aandeligt Lys og

Mørke, Sandhed og Vildfarelse, og modtage det blivende Vidne, der vil sætte det i Stand til at kjende den gode Hyrdes Røst, modtage de aabenbarede Sandheder gjennem de ordinerede og beskikkede Orakler og forkaste Alt, hvad der er vildledende og nedenfra. Dette er Livets, Lysets og Sandhedens eneste Vej, hvorved Aabenbaring kan modtages fra den Allerhøjeste til hans Børns Vejledning, Velsignelse og Ophøjelse, indtil de blive skikkede til at skue hans Aasyn i hans Herlighed og tale med ham Ansigt til Ansigt. (Deseret News.)

Patriark C. C. A. Christensen meddeler i en privat Skrivelse til Ældste Andrew Jenson, dateret Ephraim, Utah, den 6. August 1902, blandt Andet det Følgende: „Jeg kom hjem den 29. Juli fra den store skandinaviske Mindefest, som, saavidt jeg erindrer, blev undfanget sidste Vinter i Deres eget personlige „Reflektions-Departement", hvor saa mange andre originale Ideer have haft deres Udspring; men jeg kan ikke tro, at De havde et Begreb om den mægtige Strøm af Begejstring, med hvilken Deres Plan blev opfattet og gjennemført, da Tiden kom. Desuagtet kan De nu, ved at læse Bladene, baade engelske og skandinaviske, se, at det blev en Begivenhed af historisk Betydning i en ikke ringe Grad. Det var et storartet Skue at betragte den store Forsamling i det smukke Tabernakel i Brigham City, og hele Festen stod kun lidt tilbage for Jubilæumsfesten, der blev afholdt i Salt Lake City for to Aar siden; kun manglede der Plads for henved 2,000 Mennesker, som ikke kunde komme ind i Tabernaklet, men maatte tage til Takke med en Forsamling under aaben Himmel. Det saa' ud til, at Præsident Joseph F. Smith var dybt bevæget i sine Følelser over, hvad han var Vidne til ved denne Lejlighed, og der var ogsaa god Grund dertil; thi at se alle disse glade Mennesker forsamlede fra næsten alle forskjellige Dele af denne vor udstrakte Stat, at høre den dejlige Sang og Musik, og lytte til de korte, men interessante Taler af ledende Skandinaver, og at se den smukke Slutning paa Formiddagsmødet med det gamle Hæders-Par — Broder Peter A. Forsgren og hans Søster — der først annammede Evangeliet og modtoge Daab af en bemyndiget Herrens Tjener, gjorde i Sandhed et dybt og behageligt Indtryk, baade af Ærefrygt og Taknemmelighed, paa Alle, som vare Vidne dertil, hvilket De nok selv kan forestille Dem. Og nu kan den gamle trofaste Mand ende sine Dage hæderkronet som en Patriark iblandt Guds Folk i Zion. Præsident Knud Peterson ligger endnu paa Sygelejet her i Byen, og det ser nu ud til, at hans Dage her paa Jorden snart ere talte. Høsten er forhaanden, og trods de Ødelæggelser, som Græshopperne anrettede afvigte Foraar, er der Udsigterfor en nogenlunde god Hvedehøst her i Sanpete-Dalen."

Ældste James L. McMurrin, som fra 1899 til 1901 virkede som første Raadgiver til Præsidenten over den europæiske Mission, afgik ved Døden i Salt Lake City, Utah, den 7. August sidstleden, efter en længere Tids Sygdom. Den umiddelbare Aarsag til hans Død var Kræft, hvoraf han først blev angreben under sin Mission til Europa. Mange af de Hellige i Skandinavien ville mindes Ældste McMurrin fra sine Besøg i denne Mission i 1900 og 1901, under hvilke han overværede Møder i de fleste af Missionens Konferencer. Afdøde var født i Salt Lake City den 26. Marts 1864, og i Løbet af sit korte Liv udførte han flere Missioner og udfoldede en Nidkjærhed og Dygtighed, som hævede ham til stor Anseelse iblandt sine Brødre.

Afløsning. Følgende Missionærer ere afløste efter vel udført Missionsarbejde i Skandinavien, med Tilladelse til at rejse tilbage til deres Hjem i Zion: Albert J. Knudsen fra at virke i Kristiania Konference; Erastus Skousen fra Aarhus Konference; James P. Fugal fra Aalborg Konference; Peter L. Quist fra Göteborgs Konference, og Jens Jensen fra sin Virksomhed som Oversætter og Skriver for „Skandinaviens Stjerne", hvilken Stilling han har beklædt i omtrent to Aar.

Konferencemøder.

Efteraarskonferencerne i den skandinaviske Mission ville blive afholdte som følger:

Göteborg	den	27.,	28.	og	29.	September
Christiania	„	4.,	5.	„	6.	Oktober
Bergen	„	11.,	12.	„	13.	„
Trondhjem	„	18.,	19.	„	20.	„
Sundsvall	„	25.,	26.	„	27.	„
Stockholm	„	1.,	2.	„	3.	November
Malmö	„	8.,	9.	„	10.	„
Aalborg	„	15.,	16.	„	17.	„
Aarhus	„	22.,	23.	„	24.	„
Kjøbenhavn	„	29.	og 30.	November	samt 1.	December.

De respektive Konferencemøder ville begynde med en offentlig Forsamling Lørdag Aften. Søndag Formiddag vil blive benyttet til Afholdelsen af Søndagsskole-Konference, hvor et godt Program vil blive udført af Børnene. Søndag Eftermiddag og Aften afholdes der offentlige Forsamlinger. Om Mandagen bliver der, som sædvanlig, Præstedømsmøde, hvor det forventes, at Missionærerne ville være forberedte paa at afgive Rapporter over deres Virksomhed siden sidste Konference. Mandag Aften afholdes kvindelig Hjælpeforeningsmøde, hvor Rapporter oplæses og Undervisning gives. Tirsdag Aften afholdes Grensmøde for Medlemmer af Kirken alene.

Beviser for Mormons Bogs Sandfærdighed.

Følgende Afhandling blev trykt i „Aftenposten", en i Kjøbenhavn udkommende Avis, af den 20. Februar 1900:

„Umaadelige Dynger af Hjerneskaller, samt Tusinder og atter Tusinder af Skeletter, ere for nylig fundne ved en større Udgravning til en Jernbane i Arkansas (en af Nordamerikas Fristater) — et Fund, som har vakt den største Bevægelse i Oldtidsforskernes Kredse hele Verden over, da det er blevet bevist, at disse muldnende Ben have tilhørt et Folk af Krigere, som har levet og kæmpet længe før vor Tidsregnings Begyndelse, og som er omkommet i et frygteligt Slag, hvor ikke færre end 75,000 Mand bleve paa Valen i Dødens hvasse Favntag.

Saa mange Skeletter har man nemlig fundet af Mænd og Kvinder, og Alle med knuste Hjerneskaller. Stenvaaben ere fundne i Mængder ved Siden af de Faldne, og i de gabende Huller fandtes ofte Rester af Pile og Kastespyd med tilslebne og tilhugne Flintespidser.

Det er en Professor Walters, en berømt Arkæolog, som har bragt dette interessante Fund frem for Dagens Lys, fra Arkansas Flodens Banker nær Indianer-Territoriet, og Amerikas første Authoritet paa Oldtidsstudiets Omraade, Professor W. J. M'Cee, har offentlig udtalt, at Skeletterne hidrøre fra et stort Slag, som har staaet her for Tusinder af Aar tilbage, imellem Folkeslag, som vi kun have lidt Kjendskab til her, men som sikkert ikke have været Indianere.

Skeletterne laa bunkede sammen paa en Strækning af ca. 10 Tønder Land. Enkelte af Krigerne — rimeligvis Høvdingerne — have været smykkede med Ædelstene, som fandtes i umiddelbar Nærhed af dem. De vare alle dybt begravede i Sand, som paa en eller anden Maade maa være afsat over dem; derefter kom et Lerlag, og endelig et Muldlag med rig Vegetation.

Man kan af Skeletternes Form tydelig se, at det har været to helt forskjellige Folkeslag, som her have kæmpet sammen. Det ene Folk bestod af smaa, undersætsige Folk med sort Haar og stærkt rundede Hovedskaller, de andre vare højere med længere Lemmer og med lysere Haar."

Læserens Opmærksomhed henledes i Forbindelse hermed paa Beretningen om Jarediternes Ødelæggelse, som findes i Mormons Bog. (Ether 15de Kapitel.)

I et amerikansk Blad (The St. Louis Republic af den 28. April 1902) findes en længere Afhandling, der omhandler de amerikanske Indianeres Forfædre. Artiklen begynder med den Erklæring, at paa den Tid, da Columbus opdagede Amerika, levede visse Indianerstammer under et stort Forbund, som kjendtes under Navnet af „Det store Iroquois Forbund." Flere Lærde have bestræbt sig for at indhente Oplys-

ninger om nævnte Forbunds tidligere Historie, men deres Granskninger have ikke været tilfredsstillende. Nu kommer imidlertid Professor John Campbell af Presbyterianer-Collegiet i Montreal, i Canada, frem og siger, at han tror, han har opdaget Beviser, som tyde paa, at nævnte Indianer-Forbund havde sin Oprindelse i Begyndelsen af det attende eller nittende Aarhundrede før Kristus, og at Beviserne ere tilstede i Skikkelse af Indskrifter, som findes paa den sinaiske Halvø, i Asien. Professoren er enig med andre Lærde om, at Iroquois-Forbundet i Amerika muligvis blev gjenoprettet i det femtende Aarhundrede af vor Tidsregning, men tror, at dets egentlige Oprindelse er meget ældre.

Professor Campbells vigtigste Erklæring er, at „en Skrift af væsentlig samme Slags, som den, han har undersøgt i Amerika, og dertil ældre og af mere japanesisk Sprogform, findes overalt paa den sinaiske Halvø, samt i Landet øst for Jordan, helt op til og forbi den Landsdel, som kaldes Hauran." Disse interessante Indskrifter, siger han, nævner gjentagende Gange „Kumi-no-to" eller Forbundets Baand, og en af dem navngiver som Samtidige Odatschehte og Dekanawida, to af Forbundets Grundlæggere.

Andre Inskriptioner siges at henføre til en anden Forbunds-Grundlægger, nemlig, „den forskrækkelige Atotarho af Onondagas-Stammen, som var den oprindelige Ben-Hadad, eller, som det hedder i det hethiske Sprog, Hadad-ezer af Hamaths Slægt.

Forbindelsen mellem Indianernes Forfædre og de semitiske Indskrifters Gravørere søges i den Lighed, som existerer mellem de to Halvkuglers skrevne Karakterer. De Karakterer eller Bogstaver, som Professoren forklarer, er den samme Originalskrift, som findes paa parthiske Mønter, paa Tavler i Indien, paa Stene i Sibirien og paa Højbyggernes Stene i Amerika, medens deres vestlige Gjenpart findes som Indskrifter i Lycien, Frygten, paa Øen Lemnos, i visse Dele af Italien, det keltiske Iberien og Skotland.

Selvfølgelig vil den, som kan læse en Indskrift fra det 19de Aarhundrede før Kristus i Arabien, ogsaa kunne læse den samme Slags Karakterer i Amerika.

Professor Campbell siger, at man kjender en og tyve sinaiske Indskrifter, som hentyde til det iroquoiske Forbund. En af disse læser man i Oversættelse, som følger: „En Soldat, som er fjendtlig mod Kush, dræber Høvdingen Kudashita; Decanata, Forbundets Overhoved, lader Forbundshæren under Kudashita nedstige for at forene sig med Noba."

Denne Indskrift anses af den lærde Arkæologist som tilstrækkelig Bevis for sin Paastands Rigtighed, thi den er i det Væsentligste skreven med de samme Karakterer, som den Skrift, der findes paa en Sten i Yarmouth og en lignende i West Newbury. Den første af disse staar

til Minde om en Cayuga-Høvding ved Navn Katorats, og den anden en Huron-Indianer, som hed Mehashi.

Professor Cambell skriver:

„Med den Smule Forskjel, som naturligt opstaar paa Grund af Tid og Sted, betegne de den samme japanesiske Sprogart, nemlig Nord-Taurinernes latinske eller klassiske Tungemaal. Dernæst finde vi paa den sinaiske Halvø eller i dens Nærhed en „Kumi" eller et Forbund, og dens „Kumi-no-to" eller Forbunds Baand, som har en bevæbnet Styrke til sin Raadighed. Verden har været Vidne til mange Forbund, begyndende med det, som sluttedes af Kedar, Ismaels Søn, og endende med det, som Henrik af Navarra underkuede, men her tales der om et taurinisk Forbund, midt i hvad i alle historiske Tider var et semetisk Land, eller en Landsdel, der stod under semetisk Overherredømme. Disse Forbundsfæller vare ikke Beduinere, Edomiter, Nabatæer eller Israeliter; ej heller vare de Ægyptere, uagtet der findes ældgamle ægyptiske Indskrifter paa den semitiske Halvø ved Siden af den virkelige sinaiske. Disse gamle Forbundsfællers Stavelser og Sprog ere de samme, som benyttedes af Iroquois-Indianerne, der ogsaa udmærkede sig som Forbundsfæller. Dette kan ikke betragtes som en tilfældig Lighed, thi tauriniske Forbund ere meget sjældne."

Vi have kun berørt Hovedemnet i denne interessante Afhandling, hvori den lærde Professor søger at spore Slægtskabsforholdet mellem Indianerne i Amerika og et Folk, som en Gang boede paa den arabiske Halvø, og ligeledes Tilstedeværelsen iblandt dem af Forbund eller Selskaber, som raadede over bevæbnede Hære. De gjorte Opdagelser ere uden Tvivl vigtige, hvad end der kan bevises ved deres Hjælp. Men det er en slaaende Kjendsgjerning, at Opdagelser paa Oldkyndighedens Omraade stadfæste mere og mere Sandheden af Mormons Bogs Historie om det vestlige Fastlands tidligere Indvaanere. Det kommer selvfølgelig for Lyset som Brudstykker hist og her; men det er ligesom en vis Professor Plougeon har sagt, at Videnskaben har Intet frembragt, som paa nogen Maade strider imod denne mærkværdige Bogs historiske Beretning.

Professor Pearsons Tvivl.

Professor Chas. W. Pearson ved Northwestern Universitet fremkaldte for kort Tid siden ikke ringe Bevægelse ved et Angreb, som han rettede mod Bibelen. Han har ikke fremsat noget Nyt paa den tilsyneladende uendelige Strids Omraade; ej heller har han fremstillet sine Argumenter med større Kraft eller Virkning end Voltaire, Paine, Ingersoll eller Andre, Enhver i sin Tid og Slægt. Men det Faktum, at Hr.

Pearson er en Lære for de unge Mænd og Kvinder i et Methodisterne tilhørende Lære-Institut, henleder Opmærksomheden paa ham.

Ifølge Chicago-Bladene siger Professoren, at Bibelen er den værdifuldeste af alle Bøger, men at dens store aandelige Skatte ere hensatte „i Lerkar". Der er nemlig Klinte iblandt Bibelens Hvede. Og han betragter de mirakuløse Beretninger som Klinten. De Vantro paastaa altid, at de ikke tro paa Mirakler, endskjønt selve deres egen Tilværelse er et Mirakel. Beretningerne om Nebukadnesers gloende Ovn, og om Ravnene, der bragte Elias Føde, da han opholdt sig i Ørkenen, samt Fortællingen om, hvorledes Elias adskilte Jordans Vande, og flere lignende Mirakler, udpeges i Særdeleshed som Sagn eller upaalidelige Traditioner. Han tager ikke i Betænkning at sige, at „det maa være, enten et meget frækt eller et meget uvidende Menneske, der vil paastaa at tro, at disse Beretninger ere bogstavelige Sandheder." Og dog have alle Tidsaldres mest oplyste Mænd troet paa Bibelen.

Spørgsmaalet angaende Mirakler synes at være tilstrækkelig drøftet i vor Tids theologiske Literatur. Hvis Mirakler ere umulige, da er Tro paa Guds Tilværelse en Urimelighed. Thi hvis Gud ikke er bedre bekjendt med Naturens Love end Menneskene og ikke besidde større Magt og Kundskab, end dødelige Væsener, saa er han ikke Gud. Men hvis han har Visdom og Magt, der langt overgaar Menneskenes dristigste Begreber, ere Argumenter imod Miraklers Mulighed unyttige. Sandheden er, at vi stedse ere omringede af det Mirakuløse. Vi iagttage Kjendsgerninger allevegne, som menneskelig Visdom ikke kan forklare eller menneskelig Kraft efterligne. Ja, selv Udbredelsen af den kristelige Religion i Verden er et lige saa stort Mirakel som Noget, der er berettet i den hellige Skrift.

En fransk Forfatter har udtrykt dette paa en meget tydelig Maade. Han forestiller sig en Sammenkomst mellem Jesus af Nazareth og en af Datidens fremragende Filosofer. Den Sidstnævnte spørger Mesteren angaaende hans Plan for Evangeliets Udbredelse, og modtager som Svar Underretning om Midlerne, hvorved Herren forventer at erobre Verden. Filosofen udbryder: „Det vil sige, du har til Hensigt at oplyse de Vise gjennem de Uvidende, overvinde de Stærke ved de Svage og tiltrække Mængden ved at bekrige dens Laster; det er din Hensigt at vinde Tilhængere ved at love dem Lidelser, Foragt, Skjændsel og Død. Du vil nedstyrte alle de ulympiske Guder, og for at blive æret i deres Sted maa du, ifølge dine egne Ord, blive korsfæstet som en Forbryder eller som en nedværdiget Slave. Din Plan er Galskab. Den vil med Rette blive Gjenstand for offentlig Latter. Førend dette kan opnaas, maa den menneskelige Natur blive omdannet. Den moralske Verdens Reformation ved de Midler, som du vil benytte, er ligesaa umulig som den materielle Verdens Omdannelse. Jeg vilde hellere tro, at du med

et Ord kunde sønderſplitte Jorden og faa Firmamentets Sol og Stjerner til at falde, end jeg vilde tro paa dit Foretagendes heldige Gjennemførelse."

Kirkens Oprettelse ved de Midler, som Gud havde beskikket, saa' i den menneskelige Filosofs Øje ud til at være ligesaa umulig som Ovenstaaende. Men dog skete det. Miraklet blev udført; dette kan jo ikke nægtes, thi Historien beviser det. Dette Mirakel var kun afhængigt af et andet, nemlig Jesu Opstandelse, hvorved han beviste sin Missions Guddommelighed. Hvis Opstandelsen indrømmes, er der ingen Grund til at tvivle om nogle af de i Bibelen nedskrevne Mirakler.

Professor Pearsons Læresætninger hyldes af Mange, der tro, at deres Kundskab og Forstand er det eneste rette Maal, hvormed Sandhed kan bedømmes. Hvad de ikke forstaa og derfor ikke kunne forklare, maa altsaa være Forkasteligt. Vidnesbyrd er værdiløst for dem. De ville ikke antage Andet, end hvad de selv have set og hørt. Paa Grund deraf vil deres Kundskab altid være indskrænket og deres Fremskridt kun langsomt. I alle andre Punkter udenfor Religionens Omraade ere de rede nok til at drage Fordel af Andres Erfaringer og Undersøgelser, men i religiøse Sager ere de ligesom Thomas; de maa selv se, førend de kunne tro, at deres Brødre tale Sandhed. I en vis Forstand kan Vantro være forsvarlig, ja endogsaa nyttig, men det er skadeligt at gaa for vidt deri; det hindrer Fremskridt. Vandreren, som bruger alt for stor Hastværk for at naa sit Bestemmelsessted, der endnu er langt borte, kan ikke opholde sig paa Vejen for at betragte enhver lille Sten, som ligger paa samme, endskjønt han maa søge forsigtigt efter Landemærkerne, der vise ham, om han er paa den rette Vej eller ej. Og hvis han finder, at han vandrer i de Spor, som efterlodes af de ædleste Sjæle, der nogensinde levede, Guds Søn indbefattet, behøver han ikke at frygte for at forfejle sit Maal. (Deseret News.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

Kjøbenhavn, 1902.

Udgivet og forlagt af **Anthon L. Skanchy,** Korsgade 11.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).